

עין משפט
גו מצוה

ח:

המקנא פרק ראשון סוטה

מסורת הש"ס

גה א מ"י פ"ג מה"ל
ט"ט הלכה ד'
ב כ ג מ"י ע"ג ה"ל י"א
כמ ע"ג ט"ו
ג ד מ"י ע"ג ה"ל י"א

מוסף רש"י

משום ונסורו כל
הנשים ואל לא היו
מקלקלין אותה אין כלן
יטור אל תלך ואלו ואלו
תמסוים לבישה ואפילו
היא ואלה שלל נעמלה,
מכל מקום מירוש ביתה,
שכר קהל לה וימסרה
(פ"ה) (פ"ה) (פ"ה) (פ"ה)
המה.
דמימסלה אין כל יטור
גדול מזה. ויטעם לוי
משום היראה היא (פ"ה)
מיתה יפה. ולא תהיה
(פ"ה) ביוזמה עדיף
ליה. ולמה גדול נעוים
טפי מיתה דנשיה. הלכן
וח לה שמקל לנשים
ותסבה למה. ואפי"ג
לחילת ערעל דנפול. ולא
תמה אהיה להשפעה,
הלכן ו ה"א ברית משה
יפה (פ"ה). צערא דנשיה
עדיף ליה. גדול נעוים
טפי מביו. הלכן
השפספסויה ו ה"א היא
לה (פ"ה) ובצלצול. אור
דקילה (פ"ה) דין ארבע
מיתות. טעם דוגמת
(בבב) (פ"ה) מיתות כרי
שמי הדומה למיתה שהיא
מפריס כה (פ"ה) (פ"ה)
נופל מן הגג. דומה
דקילה. כדמין (פ"ה) (פ"ה)
בית הסקילה היה נבונה
שמי קומת יקומה על הר
כלן של (פ"ה) דומה
לסקל שחיון אוחי מית
הסקילה לכן (בבב) (פ"ה)
או חיה דורשת.
אלי מפי"ל לכן והורנו
דנשיה (פ"ה) או נחש
מכישו. והלכה שרפס
(פ"ה) קלי לוי ויהיה ארבע
של טעם שרפי (פ"ה) (פ"ה)
או נמסר למלכות.
דנשיה (פ"ה) או נחש
כן דין המומחן על ריהן
וי ה"א מיתה סוף
(בבב) (פ"ה) או ליסמין
עליו עזרין להנין
כסוף (פ"ה) (פ"ה) (פ"ה)
כסרובני. אפריה היא
גנרן (בבב) (פ"ה)
שבמדה שאדם מודד
בה מודדין לו. אל מוד
ונחן דקלה נמי מלך
תפני. הקפיה מוד
תפני וטען לו (פ"ה) (פ"ה)
פ.

ט"א אחר כך מביא חב"ה הפצרי. בירושלמי מפרש חבל המגרי
וכפיפה המגריה בלחץ משירי הלשכה כחומת העיר
ומגדליה ולא ידענא אי סודר שנמנה בו וסיף שנהרג בו דלמרינן
פרק נגמר הדין (פ"ה) (פ"ה) דלחץ משל כבוד אי פירושו נמי
משירי הלשכה כי הכא:

תנינא ואחר כך מביא חב"ה

הפצרי. ולא ידענא
מאי פשיט מהכא טפי מהא דקתני
היא חגרה לו כללול דמשמע דחבל
מרי עימן משמע ועל כרחי לכתמילה
למזה ענין חבל לאו דוקא לעכב
דכיכא כתיב חבל המגרי או שום
קשריה צמורה ולמה היה לו לעכב
מיהו המדקדק בפירושו רש"י לא קשיא
לללול לא מהדרנא יומת מדאי כתיב
משום מדה בנדה דוקא חבל או משום
שמיעת גנדים הואיל וזרין לקשור
לללול לקשור חבל כדי ליפרע ממנה
מיהו היכא דליכא חבל המגרי ואיכא
לללול לא מהדרנא יומת מדאי כתיב
חבל: **מ"ום** שחרב בהמ"ק וכו'.
וה"ה דזומן הכית נהגו דין ד' מיתות
מי שנחתיב בהן כלל עדים והמראה
שלל (ו) לזונו כפנהדין כדלמך כפי'
אחד דיני ממונות (דף ל"ג): מעשה
כרבי שמעון בן שטח שהיה זומן הכית
דמילא אמר רבי שמעון בן שטח
אלהה ננחמה אל לא רלתי וכו'
עד שהשיבו נחש ומקשין והאי כר
נחש הוא והמני רבי חייל וכו' אלל
האי דנקט מיוס שחרב בית המקדש
מתלח דפסיקא נקט דנעלו ארבע
מיתות לגמרי: **מ"י** שנתחייב סקילה.
מקשי' מפרק השוכר את הפועלים
(ב"מ דף פ"ג): דרבי אלעזר כרבי
שמעון הוה פסיס גנבי יומא חד פגע
בטהור כוכס אמר להו תפסוהו
ותפסוהו (וקפסוהו) חקפסוהו וקא כרי
אמר לו רבי אל ירע לך שגוה וכו'
בעלו נערה מאורסה כ"ה"ה וכו'
שנתלה נחנק ואמאי לא פריך והאי
בר הכי הוא בר סקילה הוא חבל
לפשי"א לא קשיא מידי פירש התם
משום הכי נתלה משום דכל הנקלקלין
נתליון יש לומר דלאו דוקא נקט נופל
מן הגג או חיה דורסתו אלל מעין
מיתה שנחתיב בה יתרג יש מפרשי
דכנו בעל תמילה דמיו לה בעולה
דמיתמו הירא כחנק אלל קשיא לרבי
מהא דלמך כפרק אלו הן הגולין
(מס"ט י'): דרש ריש לקיש והאלהיס
אנה לזו זה שהרג כמדי יושב תחת
הסולם וזה שהרג כשגוג עולה ונופל
והורגו והא לאו בר סקילה הוא
ותירן אפי"ג דלאו בר סקילה מיהו
מדה בנדה היא חורק על כניו
דך ירידה הוא כדכתיב (במדכר לה)
אני מלח ואם היה שרע
כרבן פלפוי עליה דרבי
יהודה. עוד (אית בידן)
יש לומר דקרא לא מיידי
אלא היכא שאין לחוש
להררה. דין ד' מיתות
לא בטלו מי שנחתיב
סקילה או נופל מן הגג.
וקשה דאמרי' (בבב) (פ"ה)
י' שנים אחר הרג שגוג
ואחר הרג מידי הקב"ה
מומנן לפיכך אחר זה
ההרג שגוג עולה כסולם
נופל על אותו שהרג מידי
ואמאי הוא לא מתיב
סקילה שזה שנופל עליו

תוספות שאני

חבל המגרי מהו שיעכב
בסוטה. תימה למה יעכב
והלא מייכב רואה אפר רבי
אני מייכב רואה אפר רבי
יהודה אם היה לבה נאה
אני מלח ואם היה שרע
אני מלח ופוע. וי"ל דסבר
כרבן פלפוי עליה דרבי
יהודה. עוד (אית בידן)
יש לומר דקרא לא מיידי
אלא היכא שאין לחוש
להררה. דין ד' מיתות
לא בטלו מי שנחתיב
סקילה או נופל מן הגג.
וקשה דאמרי' (בבב) (פ"ה)
י' שנים אחר הרג שגוג
ואחר הרג מידי הקב"ה
מומנן לפיכך אחר זה
ההרג שגוג עולה כסולם
נופל על אותו שהרג מידי
ואמאי הוא לא מתיב
סקילה שזה שנופל עליו

הכא טעמא מאי. אמרי רבנן שמזה לבישה ואפילו היא טהורה
משום ונסורו כל הנשים שלל יביאו עמנו לדי חשד ותהיינה נזועות:
הפס. שהיא נסקלת אין לך יסור גדול מזה לחתומה: **פ"ה**.
מיתה ונשיה: **מר סבר כיונא עדיף לוי**. חשבו על הדלס ושני לו
טפי מערעל דגופיה הילכן מיתה יפה
היא לו לסקל לנשו ואפי"ג שערבו
נמשך שאינו ממחר למות ולא לסקל
ערוס ויבנה. (פ"ה) ורבי יהודה סבר לערעל
דגופא עדיף ליה וו היא מיתה יפה
לו לסקל ערוס ואפי"ג שמתכוזה ולא
יסקל כללשו ושמשך ערו: **כתיב אים**
לה כיוון טפי. שהיא ערומה עד לבה
וראשה פרוע וימן עליה מכשיו וכו'
גנאי הוא לה שדך בני אדם להתלחץ
באדם ערוס ומנעלו כרגליו (פ"ה) ואמרי'
שליח ערעילי וסיים מסאמי. שליח
מופשט כדמחגרמנין ופשט ושלמ"ס.
ערעיל ערוס': **משום דלמך מר**.
לקמן בנדה שאדם מודד בה מודדין
לו: היא חגרה לו. חגרה את עממה
כללול נאה להתנאות בפניו. כללול
בגדי"ל כלע"י: **פ"ה** עדיף דמלח
איתו אלל כדי שלא ישמעו: **פ"ה**.
לירשא דקתני כל הרואה אנשים
פרגמה. פירש אותה: **פ"ה** ירן
הפסיל בעבירה פחילה. כדך תשמע
היך הכנה תמילה בקירוב כשר
לפיך חלקה יך תמילה לקלל אותה
דכתיב כתיב' את ירן ופולת ואת
בטן ככה (במדכר ה'): **ג"ה** ופי"ג
דמדה. עממה בעילה שפסקו ארבע
מיתות בית דין: **בנדה לא בעיל**.
שמדדין לה לעוברי עבירה בנדה
שמחתיבים בה ומתיס כדוגמת אותה
מיתה: **דלמך רב יוסף**. הגמרא
קאמר דלמך רב יוסף נמי בעלמא וכן
תני ט': **דין ארבע מיתות**. דין
שמיס שהיא דוגמת: **נופל מן הגג**.
דומיא דסקילה דתמן (פ"ה) (פ"ה) (פ"ה)
בית הסקילה היה נבונה שמי קומות
אחד מן העדים צל ודחפו כו':
היפ דורסו. ארי דורסו כלפריו
ומפילו לארץ וכן זה דומה לסקל:
נחש מפישו. והלכך שורפו: **מסר**
למלכות. ומיתה מלכות ממיון את
רלשו כסוף והרג נמי סוף הוא
כדלמרינן כפנהדין (דף כ"ג):
פרוכי. כומגלי"ט הוא חולי בגרונו:
כסאפסא. תוך אותה סאה עממה
כשאתה משלח לאנדרון תריבנה:
ואין לו אלל סאה. עבירה גדולה:
פרק. מ"י סאה. מ"י וקב דהיינו
ג' קבין: **סומן וסולל**. משקלות
קטנים הם ושיעורן כבבא כבבא
כהמוכר את הספינה (דף ל"ג): **ומנין**
שכל פרוטה ופרוטה וכו'. ואפי"ג
שלא נפרעו ממנו פעם ראשונה
ושניה לא וימרו לו עליהם אלל
מלפנין לו אותן למשנין: **ליראום**
לו (פ"ה) פרסם לו. כנגדו: **כסף**. לעיף:
פניה

תורה אור השלם

1. והשבת וזהו מן
הארץ ויטור כל רבשים
ולא תשקיעה
בושבתה:
2. לא תקם ולא חטר
את בני עמך ואהבת
לרעך כבשרך אני יי'
ויקרא יי' ה'
3. כסאפסא בשלחה
הריבנה דנה ברוח
הקשה ביום קרי'
ישעורו כו ח
4. כי כל סאון סאון
ברעש ושמלה מוקללה
בדמים והיתה לשפחה
מבאלת אש.
5. ראה זה מקאמי
אברה קהלת אחת
לאחת למצאן חשבון.
קהל ז כו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כתיב וכו'
ואמרי שנת: (ב) ד"ה
לחלח לו פרסיה כגדו
פ"ה יד"ה: (ג) תיב
ד"ה מיוס וכו' והמראה
שלל היו יבולין למנו
כפנהדין:

גליון הש"ס

ס"הג' בפרה שאדם
טורד. עין פנהדין דף ק'
פ"ה:

לעזי רש"י

בגדיל (בבב) (פ"ה) (פ"ה)
הגרה. פ"ה.
כומגלי"ט (בב"ן מל"ט)
דלחך קריוס מוגלחה.

או מת כסרובני "תניא היה ר"ב
תריבנה אין לי אלא סאה מנין
לרבות תרקב וחצי תרקב קב וחצי
קב רובע וחצי רובע תומן ועוכלא
מנין
תלמוד לומר 'כי כל סאון סאון
ברעש כסוטה ופרוטה ופרוטה
מזטרפת לחשבון גדול תלמוד לומר
'אחת לאחת למצוא חשבון וכן
מצינו כסוטה שבמדה בה מדדו לה
היא עמדה על פתח ביתה
ליאות לו לפיכך כהן מעמדה על
שער נקרו ומראה קלונה לכל
היא פרסה לו סודדין נאין על
ראשה לפיכך כהן נוטל כפה מעל
ראשה ומניחו תחת רגליה היא
קשטה לו פניה לפיכך
פניה

הרי כסו אבן שנסקל בסקילה שנומנין על כרסו. וצ"ל דמיידי שהנופל יש לו בידו סוף או סכין כשנופל על חבירו הוא מחיו ראשו בסוף כמו שיעי"ש במלכות: